

Ticība kā dzīves telpa

Padomāsim, ar ko mums saistās vārdu salikums „ticība kā dzīves telpa”? Varbūt ar labsajūtu? Ticība – kaut kas labs, gaišs, mēs gribam tajā dzīvot, ar gaišām domām...

12.12.2020

Padomāsim, ar ko mums saistās vārdu salikums „ticība kā dzīves telpa”? Varbūt ar labsajūtu? Ticība – kaut kas labs, gaišs, mēs gribam tajā dzīvot, ar gaišām domām... Ticība ir Dieva dāvana, kas atver mūsu acis uz

citām – augstākām – realitātēm, uz pašu Dievu, Jēzu, Mariju, eņģeļiem, svētajiem, un mēs vēlamies ar viņiem dzīvot. Jā, ticība kā dzīves telpa. Tā ir laba lieta.

Taču, padomājuši ilgāk, mēs pamanītu, ka šo izteicienu var saprast arī citādi. Lūk, divas citas izpratnes, kas, manuprāt, nav īsti pareizas. Pirmā – “ticība kā dzīve **noslēgtā** telpā”, burbulī, kas mūs izolē no citiem, atrauj no ikdienas realitātes, no mūsu “reālās dzīves”. Mūsdienās daži izolējas video spēlēs vai narkotikās, vai alkoholā... Pastāv kārdinājums meklēt ticībā telpu, kur izolēties. Kā teica svētais Hosemarija, šādiem cilvēkiem “kristīgā dzīve ieaug dievnama sienās, proti, ja reiz tu esi kristietis, tev jāiet uz baznīcu, jāpiedalās svētās ceremonijās, jāiekļaujas kādā socioloģiskā veidojumā Baznīcas paspārnē, vārdu sakot, jādzīvo nošķirtā pasaulē gluži kā debesu priekšambarī, ļaujot

ikdienišķajai dzīvei *iet savu taciņu*.
Pateiksim skaidru “nē” šim
izkropļotajam redzējumam par
kristietību”.

Cita maldīga izpratne ir redzēt
“ticību kā **vienu no** dzīves telpām”,
kura ir pilnībā izolēta no citām
pārējām ikdienišķajām nodarbēm.
Šajā telpā – baznīcā, mājās – mēs
iegriežamies ik pa laikam, lai
meklētu Dievu tad, kad mums Viņu
vajag, bet tas neietekmē mūsu
ikdienas dzīvi. Tas ir dzīves
vienotības trūkums. Svētais
Hosemarija runāja par kārdinājumu
“dzīvot divējādu dzīvi: no vienas
puses iekšēju dzīvi, dzīvi attiecībās ar
Dievu; un no otras puses atšķirīgu un
nošķirtu dzīvi ģimenē, darbavietā un
sabiedrībā, kura ir piepildīta ar
sīkām ikdienišķām reālijām. Jel
pretojieties tam, mani bērni! Mums
neklājas dzīvot divējādu dzīvi, mēs
nedrīkstam dzīvot kā šizofrēniķi, ja
vēlamies būt kristieši; jo ir tikai

viena dzīve, no miesas un gara veidota, un šai dzīvei dvēselē un miesā jātop svētai un pilnai no Dieva – neredzamā Dieva, kuru sastopam visnotaļ redzamās un materiālās lietās. Mani bērni, nav citāda ceļa: vai nu mēs spējam atrast Kungu mūsu ikdienišķajā dzīvei, vai arī Viņu nekad nesastapsim”.

Tomēr izteiciens “ticība kā dzīves telpa” ir interesants un domu rosinošs. Viens no veidiem, kā to varam izprast, ir: ja ticība ir dzīves telpa, tad bez ticības dzīvei nav telpiskuma, tā ir plakana, divdimensionāla. Tiešām – ticība piešķir dzīvei “telpiskumu”, reljefu. Svētais Hosemarija ir rakstījis: „Mani bieži vien pārņem tāda sajūta, ka cilvēku dzīve noris tikai divās dimensijās. Tā ir gaužām piezemēta. Tikai tad, kad tu sāc dzīvot pārdabisku dzīvi, tu iemanto trešo dimensiju, kas tevī rada augstuma, dziļuma un apjoma izjūtu,” un “daži

iet pa dzīvi kā pa tuneli, pat neapjaušot, cik spilgti spīd un kā silda ticības saule.” („Ceļš”, 279 un 575)

Man patīk spēlēties. Spēlēju flautu, futbolu, arī galda spēles. Spēles palīdz attīstīties, piedzīvot kaut ko jaunu, radošu, neuztvert sevi pārāk nopietni visu laiku. Spēlējoties ar vārdiem “ticība kā dzīves telpa”, atradu divus līdzīgus izteicienus, kas, manuprāt, papildina mūsu izpratni par attiecībām starp ticību un dzīvi.

Pirmais ir “dzīve kā ticības telpa”. Ar šo izteicienu es izceltu to, ka ticība izpaužas dzīvē visos tās aspektos. Mūsu ikdienas dzīve ir vieta un telpa, kurā ticība izpaužas un kuru tā apgaismo un apgāro. Svētais Hosemarija ir teicis: “Ielāgojiet labi: ikvienā ikdienišķā situācijā vienmēr ir apslēpts kaut kas svēts un dievišķs, ko jums ikvienam klājas atrast.”

Otrais pārveidotais izteiciens ir “ticība kā dzīves *elpa*”, nevis “telpa”. Es esmu mūziķis, un man elpa ir kaut kas īpaši svarīgs. Ar elpu es varu radīt skaņas, mūziku, skaistumu. Ticība – dzīves elpa! Bez ticības cilvēks žņaudzas nost, nosmok. Ticība ļauj ikdienas dzīvei pārvērsties par dziesmu, mūziku. Pārliecība, ka Dievs ir un Viņš ir mīlošs Tēvs, ka Jēzus mani mīl un dod elpojamu, svaigu, nepiesārņotu atmosfēru dzīvei. Jā, ticība kā dzīves elpa arī ievieš dzīvē jaunu “skaņu”, kas iepriecina un pievērš uzmanību pareizām lietām un citiem cilvēkiem; ticības elpa rada to skaņu, kas mierina, rada harmoniju un saskaņu attiecībās ar sevi, citiem un Dievu.

Kādus praktiskus secinājumus varam izdarīt no šīm pārdomām?

Ja runa ir par telpām, tām ir jābūt tīrām. Telpas jākopj, citādi tur ir

nepatīkami, smirdīgi... Ticības apkopes darbi notiek Grēksūdzes sakramentā. Laba grēksūdze ir ticības akts, un tā attīra un stiprina ticību. Cilvēks, kas neiet pie grēksūdzes un nekopj savu ticības telpu, agrāk vai vēlāk pazaudēs ticību. Bieža grēksūdze padara ticību smaržīgu. Pareizticīgo mūks svētais Silvans ir teicis: “Katram cilvēkam, kurš zaudējis dvēseles mieru, vajag gandarīt, un Kungs piedos viņam grēkus. Tātad prieks un miers no jauna valdīs viņa dvēselē.” Iesim bieži pie grēksūdzes un ar prieku, kā ejam dušā pēc sporta nodarbībām, lai atkal kļūtu tīri un cilvēcīgi sev un citiem!

Ticības telpai jābūt arī gaišai. Kā varam apgaismot ticību? Piemēram, lasot Evaņģēliju ikdienā, jo Jēzus ir pasaules gaisma. Arī apgūstot Baznīcas mācību labā līmenī, piemēram, lasot katehismu vai kompendiju, vai arī Vatikāna II

koncila dokumentus, kas nesen izdoti latviešu valodā un ir milzīgs gaismas avots. Ir noderīgi lasīt ticīgu cilvēku dzīves piemērus, svēto biogrāfijas un garīgos rakstus. Arī būt kopā ar citiem ticīgajiem draudzē, ģimenē, kopienā. Tas viss palīdz pieaugt ticības gaismai, tieši tāpat kā malkas pagalītes, turoties kopā, iededz cita citu.

Ticība kā telpa arī jāvēdina. Vispirms paturot Svētā Gara klātbūtni dvēselē, jo Viņš ir kā aizraujošs vējš, kas atsvaidzina iekšējo dzīvi. Kā zināms, termins “Gars” ir tulkots no ebreju vārda *ruah*, kura sākotnējā nozīme ir dvesma, gaiss, vējš. Jēzus lieto vēja, kuru var sajust, tēlu, lai liktu Nikodēmam nojaust jauno atklāsmi par Svēto Garu – Dieva Dvesmu. Ticības telpām jābūt labi vēdinātām arī tādā nozīmē, ka tās ir atvērtas visiem cilvēkiem: tas ir galvenais evaņģelizācijas darbs. Ticība nav tikai sev; ar to ir jādalās. Protams,

neuzspiežot cilvēkiem tur ienākt, bet arī nebaidoties daudzus aicināt šajā telpā, kur notiek tik brīnišķīgas lietas.

Lai mūzika varētu labi skanēt, telpās ir jābūt klusumam. Ja iekšējā pasaule ir pilna ar trokšņiem, būs grūti kaut ko skaistu sadzirdēt. Šeit nerunāju par *ārējo* troksni, jo, piemēram, mazu bērnu raudāšana, ielu kņada vai darba rīku klaboņa netraucē ticībai. Es domāju par bīstamāku, dziļāku iekšēju troksni, ko mūsos rada pašu lepnība: nemitīgas domas ap sevi un par sevi, lieki aizvainojumi, patmīlības radītie iekšējie konflikti. Tādēļ iekšējā klusuma brīži un kontemplatīvs gars ir svarīgs līdzeklis, lai ticība varētu augt, pārņemt mūsu iekšējo telpu, iepriecināt un to harmonizēt.

Lai telpa varētu labi skanēt, svarīgs ir tās iekārtojums – atbilstošas mēbeles. Ja dzīve ir pilna ar ērtības,

juteklības, ēdelības, miesaskārības
“mīkstajām mēbelēm”, ar patmīlības
liekiem un bieziem “aizkariem”,
ticības skaņa var tikt noslāpēta.
Ticībai vajag brīvu telpu, kur
rezonēt, un brīvu sirdi, bez liekas
pieķeršanās šīs zemes lietām.

Nobeigumā es gribu uzdot sev un
lasītājiem svarīgu jautājumu: kāpēc
tik daudz rūpēties par šo telpu? Vai
tā zināmā mērā nav “garīga
mantkārība” un liekas rūpes par
sevi? Mana atbilde uz šo jautājumu ir
skaidra: ja tas viss ir domāts sev,
savai ērtībai, iekšējai harmonijai un
patīkamu emociju radīšanai, tad *tas
nav tā vērts*. Īstā motivācija, kāpēc
rūpēties par savu ticību, par šo telpu,
ir tas, ka Svētā Trīsvienība vēlas tur
mānot un Jēzus vēlas tur atnākt,
“pasēdēt” manā dvēselē Svētajā
Komūnijā. Ja tas viss ir domāts tam,
lai Jēzum ir patīkami būt dvēselē, lai
Viņš tur jūtas labi, mīlēts, gaidīts,
tad... jā, tam visam ir liela jēga!

No otras puses Dievs jau negaidīs, kamēr uzkopsim un būsīm tīri un skaisti. Nē – Viņam patīk iet tieši pie grēciniekiem. Jēzum ir “apkopēja aicinājums”: Viņam patīk tur, kur varbūt ir netīrs, bet kur *īpašnieks* (katrs no mums) to atzīst un ir gatavs Viņam atvērt durvis, lai Viņš varētu apkopt un sakārtot šo dzīves telpu, jo mēs ticam uz Viņu kā vienīgo Pestītāju. Tad, kā pāvests Francisks raksta apustuliskā pamudinājuma „Evangēlii Gaudium” sākumā, “evaņģēlija prieks piepilda sirdi un visu dzīvi tiem, kas sastop Jēzu”.

Manuels Fernandezs

Publicēts ar atļauju no Latvijas Katoļu Baznīcas Kalendāra 2021 komandas.

.....

lv-lv/article/ticiba-ka-dzives-telpa/
(20.03.2026)